

Рядко се случва една история да започне от самото начало. Що се касае до тази, в голямата схема на нещата аз се появих в началото на края. В крайна сметка отношенията на Рефаимите със Сцион бяха започнали едва двеста години преди раждането ми – а за тях човешките животи са мимолетни като удар на сърцето.

Някои революции преобразяват света само за ден. Други отнемат десетки или стотици години, а трети така и не дават плод. Моята започна с един момент и един избор. С разцъфването на едно цвете в един таен град на границата между световете.

Ще трябва да изчакате, за да видите как ще свърши.

Добре дошли обратно в Сцион.

2 септември 2059 г.

Всеки от десетте вагона на влака беше обзаведен като малък салон. Дебели червени килими, полирани масички от палисандрово дърво, златни котви – символът на Сцион, – избродирани върху всяка седалка. От скрити високоговорители се носеше класическа музика.

В дъното на нашия вагон Джаксън Хол, босът на секция I-4 и водач на моята банда от лондонски зрящи, седеше, сключил длани върху дръжката на бастуна си, с немигащи, вторачени право напред очи.

От другата страна на пътеката Ник Нигорд, моят най-добър приятел, се бе уловил за металната халка, висяща от тавана. След шест месеца раздяла видът на бледното му лице ми се струваше като възкръснал спомен. Ръката му бе опасана от синкави, издути вени, а погледът – прикован в най-близкия прозорец, зад който от време на време пробягваха светлините на тунела. Още трима от членовете на бандата се бяха проснали по седалките: Даница с нейната цепната глава, Надин с разкървавените си ръце и брат й Зийк, стиснал пострадалото си рамо. Последната от нас, Елайза, бе останала в Лондон.

Аз седях встрани от тях, взирайки се в мрака отвън. Кожата под лакътя ми бе прясно изгорена там, където Даница бе деактивирала сционския микрочип.

В ушите ми още звънеше последната заръка, дадена от Лорда: „Бягай, малка броднице.” Но къде щеше да избяга той самият? Затворената врата на перона бе заобиколена от въоръжени Жандарми. За гигантските си размери той умееше да се движи като сянка, но дори сянка нямаше как да се промъкне покрай тях. Нашира Саргас, предводителката на Рефаимите и негова някогашна годеница, щеше да стори всичко по силите си, за да го залови.

Някъде в мрака бе златната нишка, свързваща духа на Лорда с моя. Оставих етера да ме обгърне, но не долових никакъв отговор от отсрещната страна.

Сцион трябваше вече да е узнал за въстанието. Все нещо бе успяло да се изплъзне, преди пожарът да унищожи системите за комуникация. Съобщение, предупреждение – дори една дума щеше да е достатъчна, за да ги извести за кризата, настъпила в колонията.

Те щяха да ни чакат с флуks и с оръжия, да ни чакат, за да ни пратят обратно в нашия затвор.

Е, бяха добре дошли да опитат.

– Трябва да си съставим план – казах, ставайки от мястото си. – След колко време ще стигнем Лондон?

– Двайсетина минути – отвърна Ник.

– Мога ли да попитам къде свършва тунелът?

Той се усмихна мрачно.

– Точно под Архонтството. Нарича се станция „Уайтхол“.

Усетих свиване под лъжичката.

– Не ми казвай, че се каним да бягаме през Архонтството.

– Не, ще спрем влака преждевременно и ще потърсим друг изход. Тази линия все трябва да има някаква връзка с останалите. Дани смята дори, че през сервизните тунели ще можем да проникнем в лондонското метро.

– Сигурна ли си? – обърнах се към Даница. – Тези тунели положително ще гъмжат от охрана.

– Не ми се вярва – каза тя. – Те се ползват само от техниците по поддръжката. Но има и други, по-стари. Съмнявам се някой от колегите в СциОРИ изобщо да е влизал в тях.

СциОРИ беше сционският отдел за роботика и инженерство. Ако някой можеше да се справи със ситуацията, то това бе човек оттам.

– Няма ли как да отклоним влака? – настоях. – Или да излезем на надземно ниво?

– Мотрисата няма ръчно управление, а и никой не е толкова глупав, че да свърже тази линия с надземната железница. – Даница отлепи парцала от раната на главата си и го огледа. По него сякаш имаше повече кръв, отколкото плат. – Програмирана е да спре чак на станция „Уайтхол“. Затова ще задействаме пожарната аларма и ще излезем през първото разклонение, което открием.

Идеята да поведем голяма група хора през плетеницата от стари, неосветени тунели не ми се виждаше разумна. Всички бяха отпаднали, гладни и изтощени, а трябваше да се движим бързо.

– Няма ли станция и под Тауър? – попитах. – Не допускам да транспортират от едно и също място както затворниците, така и сционските големци.

– Разстоянието е твърде голямо, за да се осланяме на догадки – намеси се Надин. – Тауър се намира на километри от Архонтството.

– Да, но там държат зрящите. Все отнякъде трябва да ги качват на влака.

– Ако приемем, че там действително има станция – каза Ник, – ще трябва да преценим внимателно момента за задействане на алармата. Някакви идеи, Дани?

– За кое?

– За това как да разберем къде точно се намираме.

– Вече споменах – не познавам тази система от тунели.

– Опитай се да импровизираш.

Отговорът ѝ отне по-дълго от обикновено.

- Ами – каза накрая, присвивайки насинените си очи, – по линиите обикновено има указателни табели. За да се ориентират работниците. На тях пише разстоянията до най-близките станции.
- Но за да ги видим, трябва първо да слезем от влака.
- Именно. А разполагаме само с един опит да го спрем.
- Докато вие се разберете – подхвърлих, – аз ще потърся нещо, с което да задействам алармата.

Оставих ги да разискват и отидох при Джаксън. Застанах пред него, но той извърна лице настрана.

- Имаш ли запалка? – попитах.
- Не.
- Чудесно.

Вагоните на влака бяха разделени с плъзгащи врати. Те не се заключваха, нито разполагаха с бронирани стъкла. Спипаха ли ни вътре, нямаше измъкване.

Влязох в съседния вагон и множество лица се обърнаха към мен. Оцелелите зрящи, притихнали и сгушени един в друг. Надявах се Джулиан също да е успял да се качи, без да съм го забелязала, но от моя съзаклятник нямаше и следа. Сърцето ми се сви от мъка. Дори ако той и отрядът му от подпалвачи оцелееха през нощта, на зазоряване Нашира положително щеше да ги направи всичките с една глава по-ниски.

– Къде отиваме, Пейдж? – Беше Лоте, една от развлекателките. Все още облечена в сценичния си костюм от тържеството за Двестагодишнината, историческото събитие, което бяхме провалили със своето бягство. – В Лондон?

– Да – отвърнах. – Вижте, ще се наложи да спрем влака по-рано и да излезем пеша през първия изход, който намерим. Иначе ще се озовем в Архонтството.

Чуха се сподавени възгласи, размениха се уплашени погледи.

- Не ми звучи безопасно – обади се Феликс.
- Това е единственият ни шанс. Някой от вас беше ли буден, когато го качвах на влака за Шеол I?
- Аз бях – каза един авгур.
- Смяташ ли, че има спирка при Тауър?
- Определено. Натовариха ни директно от килиите. Но ние няма да бягаме през нея, нали?
- Ще се наложи, освен ако не намерим друг изход.

Докато те мърмореха помежду си, използвах случая да ги преброя. Освен мен и бандата имаше още двама и двама оцелели.

Как щяха тези хора да се справят в реалния свят, след като години наред ги бяха третирали като животни? Някои от тях навярно едва помнеха цитаделата, а бандите им отдавна ги бяха отписали. Потиснах мисълта за момента и коленичих до Майкъл, който седеше сам, през няколко седалки от останалите. Кроткият, мил Майкъл, единственото друго човешко същество, което Лордът бе взел под крилото си.